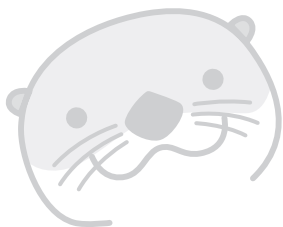

แพรวสำนักพิมพ์

บิงโก เกมชาตกร ทีมสังหาร

ปราปต์

เขียน

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ทีมสังหารสานต่อเรื่องราวการดิ้นรนเอาชีวิตรอดของชีวิตชินในเกมบิงโก เกมนรกที่บีบบังคับให้เหล่าคนชายขอบของสังคมเหยียบย่ำกัน เพื่อกลับไปมีชีวิตตามปกติในสังคม

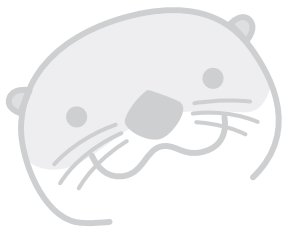
ในเล่มนี้ นักอ่านจะพบกลุ่มคนที่รวมตัวเพื่อเอาชีวิตรอดในเกม พวกเขาเชื่อว่า ถ้าผู้เล่นช่วยเหลือกันเป็นทีม พวกเขา ก็จะมีคนคอยช่วยระวังหลังให้ แถมยังมีคนช่วยฆ่าผู้เล่นคนอื่นที่ไม่ได้อยู่ในทีมเดียวกันอีกด้วย คนในทีมก็จะมีโอกาสในการรอดชีวิตไปจากเกมมากขึ้น การรวมกลุ่มกันจึงฟังดูเป็นการเอาตัวรอดอันชาญฉลาดในสภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นมิตร

แต่ ทีมสังหารยังตั้งคำถามต่อว่า การเติมเต็มเงื่อนไขของเกมบิงโกผ่านการรวมทีม เป็นทางออกที่ได้ผลจริงหรือไม่ เมื่อมีคนหัวหมอรวมทีมขึ้นมา ก็ย่อมมีคนอื่นรวมทีมขึ้นมาด้วยเช่นกัน สุดท้ายแล้วผู้เล่นอาจจะไม่ได้มีโอกาสชนะมากขึ้นเลย แถมการเปิดสงครามระหว่างทีมก็อาจจะรุนแรงกว่าผู้เล่นเดี่ยวๆ ลู้กันเองอีกด้วย

จะเห็นได้ว่ากับดักของเกมบิงโกนั้นละม้ายคล้ายคลึงกับภาพลวงตาที่สังคมสร้างขึ้น ภาพลวงของค่านิยมที่ฟุ่มเฟือยให้เราทุกคน ต้อง แข่งกันประสบความสำเร็จ เราทุกคน ต้อง ไขว่คว้าที่จะมีชีวิตที่ดี (ตามค่านิยมซึ่งก็ไม่ได้มาจากเราเอง) เรา ต้อง หัวหมอเพื่อไต่เต้าเป็นเหล่าผู้ประสบความสำเร็จในสังคม โดยที่

ก็ลืมไปว่าคนทุกคนต่างก็หาวิธีคล้าย ๆ กันเพื่อมาแข่งกับเรา และในท้ายที่สุด โครงสร้างบิดเบี้ยวที่สร้างภาพลวงตาที่ขึ้นมา ก็ยังคงอยู่ คอยผลิตซ้ำวัฏจักรนรกแล้วโยนให้คน - หรือผู้เล่น - รุ่นต่อไป ต้องมาแข่งขันกันในกรอบที่ไม่เป็นธรรม

|| พรสวรรค์พิมพ์

ทดลองอ่าน

คำนำผู้เขียน

หลังจาก *เปิดกฏฆ่า* ที่พวกคนอ่านเปิดประตูไปสำรวจและ
ทำความรู้จักโลกของเกมฆาตกร

ทีมสังหาร คือช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ อันเป็นจุดเพาะปัม และ
นำไปสู่การตัดสินใจครั้งสำคัญสำหรับตัวละครแต่ละตัว ตลอดจน
ตัวละครที่เรียกว่า 'เกม' ด้วย

หลายสิ่งถูกเปิดเผยในเล่มนี้ และอีกหลายอย่างยังรอการ
เปิดเผยต่อไป

ขอให้คุณเป็นผู้เล่นที่เอาชนะ และได้ไปต่อด้วยกันในด่าน
หน้าๆ นะครับ

#บิงโกเกมฆาตกร 2
ปรាប់ต์

ທດສະວະນາ

วันที่ สามสิบสามในเกม

เนื้อขึ้นใหญ่ถูกแฉด้วยมีด จากนั้นโดนตะขอเจาะแขนไขว่
ไปมาในอากาศ ส่งเสียงเอี้ยดๆตามจังหวะไขว่ พร้อมกับกับเลือด
ไหลซึมออกมา ทีละหยด ทีละหยด ผมพยายามจذبจ้องมัน

ไม่รู้เป็นเพราะสี กลิ่น หรือบางอย่างในมันที่ปลุกความรู้สึก
ลึกๆขึ้นมา จู่ๆผมก็สัมผัสสรสขมในคอจนต้องเบือนหน้าหนี แม้
พยายามจะเอาชนะ...

ทั้งที่เมื่อก่อนผมยังจ้องเลือดพุจากลำคอศัตรูได้โดยไม่วางตา
และไม่นานนี่ก็ยมองสภาพที่ถูกฉีกแหะลำไส้ทะลักได้โดย
ตัวไม่สั่น

“หัวโล้น กิโลหนึ่ง” เสียงแหลมดังจากด้านข้าง “หัวโล้น!”

หันหาต้นเสียงด้วยความสนใจว่าแม่ค้ากำลังเรียกใคร ปรากฏ
ว่าเจ้าตัวกำลังคุยด้วย แถมยื่นถุงพลาสติกใส่หมูสับมาให้อีก

อา...จริงสินะ

เดี๋ยวนี้ผมไม่ใช่ชายหนุ่มรูปร่างสูงผอมที่ย่อมผมทองเป็นเอกลักษณ์อีกต่อไป ความพยายามขบถและเป็นตัวของตัวเองต้องล้มสลาย เพราะฟูกออกความเห็นว่าคุณทองดูล่อตาเกินไป เดี่ยวนี้เราไม่ใช่ผู้เล่นใหม่ที่ยังไม่ถูกหมายหัว

– บัดตาเลียน วิก แล้วก็เสื้อผ้าพวกนี้เราซื้อจากห้าง ไม่ได้สั่งออนไลน์ ไม่ต้องกลัวว่าจะไปเพิ่มคนที่รู้ที่อยู่ของเรา เธอตัดสกินเฮดเลยแล้วกันนะ เราพอโอให้ได้ –

หากเป็นเมื่อก่อนผมคงฮึดฮัดไม่พอใจ – โดยเฉพาะไม่พอใจที่แฟนสาวซึ่งอยู่ในอาณัติเสมอมา กลับรื้ออ่านเป็นผู้แนะนำแนวทางแต่ตอนนี้ เพราะอะไรๆก็ไม่เหมือนเดิม ผมจึงจำตามอย่างว่าง่ายหรือพูดอีกที รัศมีบางอย่างจากฟูก ทำให้ผมไม่กล้าซัด

จ่ายเงินแม่ค้า รับถุงหุ้มลับมารวมในถุงผ้าซึ่งอัดแน่นด้วยของสดของแห้ง แล้วหันหาฟูกที่ยืนอยู่ไม่ไกลกัน

เดี๋ยวนี้แฟนสาวใช้วิกผมสั้น แวนตาอันใหญ่ กับสเวตเตอร์มือสองตัวโคร่งมีฮู้ด – ซอนอาวุธข้างใน เธอไม่ได้สนใจผมเลย สายตาก็มองเกาะหน้าจอโทรศัพท์เครื่องที่เพิ่งได้มาเมื่อวาน

เปล่า ไม่ใช่ซื้อใหม่ เราสองคนแข่งใจบุกเข้าโรงหนังอสุรามาอีกครั้ง ตามการชี้ทางของพีปา เจ้าของเดอะเทเบิลคาเฟ่

‘เข้าเกมมาพักหนึ่งแล้ว ได้เก็บโทรศัพท์เหยื่อเอาไว้บ้าง รียังล่ะ – การจะเข้าถึงข้อมูลในเกม ไม่ได้มีแค่ทางเดียวหรอกนะ พวกเธอควรจะรู้จักใช้กลยุทธ์บ้าง –’

โรงหนังร้างแห่งนั้น แม้ยามกลางวันก็ไม่ได้น่ากลัวน้อยกว่าช่วงกลางคืนสักเท่าไร กลิ่นสาบและร่องรอยแห่งความตายปรากฏตรงมุมนั้นนี้ เสียงกุกกัก แสกสาก อันหาต้นต่อไม่พบเสียงสัตว์เล็กๆ ที่ทั้งสกปรกและมีพิษ คล้ายแวนวาววนเวียนรอบ

ตัวเรา

ลูกฟูกดูจะใจกล้า ส่วนผมก็กลายเป็นผู้ชายใจเสาะมากขึ้น
ทุกขณะ ต้องพยายามบอกตัวเองว่าคงเพราะอาการเจ็บที่ขายังไม่หายลึ้น

เราคอยระวังหลังให้กัน แต่เห็นได้ชัดว่าแฟนสาวสุขุมกว่า
ราวกับการฆ่าและความตายในแต่ละครั้งที่ผ่านไปได้บ่มหลอม
ให้เธอสลัดคราบดักแด้บ้องแบ้วตัวเก่าออกหมดจด กลายเป็น
ผีเสื้อปีกดำที่กล้าเสี่ยง กล้าได้กล้าเสีย จนหลายครั้งก็อดคิด
ไม่ได้ว่าการสูญเสียนั้นอาจรวมถึงผม ซึ่งเคยเข้าใจว่าตัวเองเป็น
คนรักของเธอ!

คนของเกมมาจัดการศพชัยพฤษ์เรียบร้อย ร่องรอยของ
ชายรักภาพยนตร์ผู้นั้นเหลือปรากฏเพียงจำด่างบนเบาะนั่งและ
พื้นพรม ระหว่างที่ไฟฉายในมือผมส่องนิ่งเหมือนใจลอยไป ไฟฉาย
ของฟูกก็ก๊อกลูกจอกวาดไปมารอบเบาะนั้น

‘ผ่านไปตั้งนาน ถ้าคนของเกมไม่ได้เอาไปพร้อมกับศพ
ชัยพฤษ์ ก็คงมีผู้เล่นคนอื่นตามมาเก็บไปแล้วแหละ เพราะพี่ปา
คงไม่ใช่คนเดียวที่รู้ทรินนี้’

‘เจอแล้ว!’ แฟนสาวกลับร้องขึ้นเบาๆ ผมกวาดแสงไฟ
กลับมา พบว่าร่างเล็กของฟูกกำลังก้มเอื้อมเข้าไปใต้เบาะนั่ง
จึงกวาดตาระวังรอบๆ อีกที ก่อนย่อตัวตาม

พรมใต้เบาะลู่เป็นรอยแหวก เมื่อโทรศัพท์ของชัยพฤษ์
กระดอนหล่นเข้าข้างใน จึงอาจเป็นเหตุให้คนอื่นไม่ทันค้นเจอ

‘แบตหมด’ ฟูกพยายามกดเปิด ทว่าเครื่องยั้งนิ่ง ‘เครื่อง
รุ่นเดียวกับของเรา น่าจะใช้ที่ชาร์จได้ ต้องลุ้นว่าชัยพฤษ์ตั้งรหัส
ล็อกไว้รึเปล่า’

โชคเข้าข้างเรา - หรืออย่างน้อยก็เข้าข้างเธอ ไทรคัฟท์เครื่องนั้น เปิดเข้าใช้งานได้ที่หลังซาร์จ แล้วการเข้าแอปเกมที่ปกติจะต้องสแกนลายนิ้วมือหรือกรอกรหัสผ่านเพื่อยืนยันความเป็นเจ้าของ แอ็กเคานต์ทุกครั้ง ครั้นเจ้าของเก่าถูกขึ้นทะเบียนว่า ‘แพ่เกม : ถูกฆ่า’ ตัวเกมก็กลับปลดล็อกให้ทุกคนเข้าใช้ได้เลยเสียเฉยๆ

นับแต่วินาทีนั้นนั่นเอง ไทรคัฟท์และแอ็กเคานต์ของชัยพฤกษ์ ก็ตกอยู่ในมือฟูก ดิ่งดูดเธอถลาลงสำรวจทุกซอกมุมในแอปพลิเคชันเกมนรก

‘แปลกนะ คนเล่นตายไปแล้ว แทนที่เกมมันจะล้างข้อมูลในแอ็กเคานต์นี้ หรือไม่ก็ตัดการติดต่อไปเลย ดันทิ้งค้างไว้ งี้ถ้ามีคนนอกเผลอหยิบไปเปิดดู ความลับไม่รั่วไหลหมดเทร่อ’

‘มันคงเชื่อว่ามีโอกาสน้อยมากที่จะเกิดเรื่องแบบนี้’ ฟูกคาดเดา ยังคงไม่เงยขึ้นจากหน้าจอ ‘อีกอย่าง มันอาจตั้งใจให้ผู้เล่นอย่างเรามาแย่งไทรคัฟท์’

คนที่อยากเข้าถึงข้อมูลโดยไม่ยอมเสียแต้มแลกสิทธิพิเศษ

‘แต่มันจะได้อะไร...’

ตอนนั้นเองที่ฟูกซ้อนตาขึ้นจ้องผม ดวงตาสีกล้ำอำพันไม่ได้แต่คำตอบทำให้ผมร้อนหน้าด้วยอับอายคล้ายตัวเองเป็นเด็กโง่ไม่ประสา

‘คนแบบเราก็คือคนไม่กล้าสู้ เกมมันพยายามต้อนเราออกไปสู้!’

คงเป็นเช่นฟูกว่า หลังจากเจ้าของแอ็กเคานต์สิ้นสัญญาณชีพ แม้คนนอกจะยังเข้าถึงเกมผ่านชื่อบัญชีของเจ้าตัว แต่ก็ม่อาจเลือกใช้สิทธิพิเศษหรือทำการปฏิสัมพันธ์ใดๆ กับเกมได้อีก นั่นหมายความว่า หากเจ้าของแอ็กเคานต์ไม่ได้แลกสิทธิพิเศษไว้

หรือแลกไว้ไม่มาก ผู้เล่นที่อุทิศสำหรับเสี่ยงตายแย่งโทรศัพท์มาก็จะได้ ข้อมูลสำคัญเพียงเล็กน้อย ต้องตามล่าเหยื่อรายใหม่ต่อ

– แล้วผู้เล่นที่แลกสิทธิพิเศษไว้เยอะๆ ก็ยอมเป็นเป้าสำคัญของผู้เล่นรายอื่นไปโดยปริยาย

เสียงฟูกสรูบให้ด้วยความเยือกเย็นจนผมขนลุก

อย่างไรก็ดี กับบัญชีของชัยพฤษณ์นั้นเราไม่ต้องลุ้น คินที่ตามไปพบศพเจ้าตัวในอสุรามา ผมกับฟูกเปิดโทรศัพท์เครื่องนี้ดูแล้วหนหนึ่ง อย่างน้อยๆ ก็เข้าคั้นประวัติ ‘อย่างยาว’ ของผู้เล่นทุกคนได้ ข้อมูลส่วนนี้คนที่ไม่ใช่สิทธิพิเศษจะไม่อาจเข้าถึง อาทิ ความสนใจและความสามารถพิเศษ สถานที่ที่เจ้าตัวชอบไป อาหารที่ชอบ สีที่ชอบ ตลอดจนรายละเอียดอื่นๆ เกี่ยวกับเกมจำพวกวันที่ร่วม ผู้แนะนำเข้าเกม เป้าหมายที่ให้เกมฆ่าในตอนต้นสถานะ (ออกจากเกม-ตาย) และหัวข้อพีดีชาวไนท์มีไลน์ อยากรู้ก็ดี สิทธิพิเศษที่สำคัญที่สุดคือตำแหน่งปัจจุบัน

อย่างหลังนี้เองดึงความจดจ่อของฟูกไปตั้งแต่เมื่อคินแฟนสาวทยอยกรอกชื่อเป้าหมายทั้งในตารางของตัวเองและของผมลงไป จากนั้นจดบันทึกเป็นฐานข้อมูลไว้ แต่ละคนในแต่ละช่วงเวลา – ถ้ามีข้อมูลมากพอ เราก็จะออกล่าพวกนี้ได้ง่ายขึ้น!

ผมรู้ว่ากระทั่งตอนนี้ฟูกก็ยังติดหล่มกับหน้านั้น กำลังจะสะกิดเตือนให้ปิด เพราะในตลาดสดแห่งนี้อาจมีผู้เล่นอื่นแฝงตัวอยู่ ต่อให้ไม่ใช่ผู้ล่าเรา แต่หากได้ลอบเห็นหน้าจอก็เธอเปิดอยู่เราก็อาจกลายเป็นเป้าหมายของพวกมันขึ้นมา

ไม่ทันออกปาก ร่างเล็กข้างผมหันมาเบิกตา “เดี๋ยวเรามา!”

ไม่พูดเปล่า เจ้าตัวถลันแทรกออกไปว่องไวท่ามกลางกลุ่มคน

เดินตลาด ผมอ้าปากค้าง ต่อเมื่อจะเร่งเท้าตาม เสียงแหลมเดิ
ก็วิ่งไว้

“หัวโล้น เงินทอง!”

คนหันมาเพิ่มขึ้น ผมไม่อยากตกเป็นเป้าสายตาเกินไป
กว่านั้น จึงรีบรับเงินแล้วออกตัวตามฟูก ซึ่งเหลือเพียงแผ่นหลัง
ลิวๆ

ตลาดสดแห่งนี้อยู่ไกลจากที่พักของเราพอควร ผมผ่าน
บ่อยๆแต่ไม่เคยแวะเข้ามา เพราะคนเดินส่วนใหญ่ดูเป็นพวก
ระดับล่าง ที่ตั้งของมันถูกล้อมด้วยชุมชนแออัด มีวัดเป็น
ศูนย์กลางความเลื่อมไทรม ตึกสูงซึ่งเคยเป็นความหวังว่าจะช่วย
พลิกภาพลักษณ์ย่านนี้ ก็มามอันถูกทิ้งร้างตั้งแต่ยังสร้างไม่เสร็จ
กลายเป็นซากผุของเมืองพัง แต่ก็เพราะอย่างนี้ละ เราจึงเลือกมา
ซื้อของที่นี่ - ในที่ที่คนไม่คิดว่าเราจะมา

พวกคนเดินตลาดร้องโหยยพลางหันมาตำหนิติโดนวังซน
ผมหันไปผงกหัวบอก “โทษ!” โดยอัตโนมัติ ครั้นบ่ายหน้ากลับ
ความสงกายังติดใจ

คนเดินตลาดนี้มีแต่พวกชั้นล่าง หากเป็นเมื่อก่อนผมคง
กระแทกจนใครต่อใครล้มไปต่อหน้า ข้อหาที่เลือกมาขวางทาง
ทำไมเดี๋ยวนี้จึงกลับก้มหัวให้

คงเพราะเราไม่อยากมีเรื่อง

ปิดความฟุ้งซ่านทิ้ง ตั้งใจไล่ตามลูกฟูกต่อ ผันความ
หงุดหงิดในใจไปที่เจ้าตัว

ฟูกไม่น่าหุนหันจนลืมระวัง ยังไงที่นี้ก็ไม่ใช่ถิ่นที่เราคุ้น หรือ
อย่างน้อยรู้ทางหนีที่ไล่...

“ฟูก!” กระหืดกระหอบตามมาจนพันชายคาหลังตลาด

บริเวณนี้คนบางตา มีแต่รถและลั่วขยะส่งกลิ่นเหม็นเหียน
น้ำเน่านองเป็นทาง พอฝ่าเท้าย่ำลง แผลงวันที่เกาะตรงนั้นตรงนี้
ก็กระพือปีกว่อน ครั้นวิ่งต่อมาในซอยซอมซ่อ หนูท้อตัวใหญ่
เท่าแมวกก็โจนตัดหน้าจนแทบสะดุดคะมำ

จุดสุดท้ายที่เห็นแฟนสาวหายเข้าไปทำให้ยิ่งตาลน

เบื้องหน้าคือแนวรั้วกันเขตตึกร้าง รอยต่อระหว่างสังกะสี
สองแผ่นถูกงัดพอเปิดได้ ลูกฟูกหายเข้าไปด้วยท่วงท่ามั่นใจ แต่
เงียบเขียบ กลายเป็นผมที่ขะงักผีเท่าชนิดหนึ่ง ก้อนรวบรวมกำลังใจ
ถอนฉิวพลางโยนถุงอาหารสดจากตลาดทิ้งข้างทาง ล้วงเข้ากระเป๋า
สเวตเตอร์ ปีนลั่นกระบอกเก้าช่วยให้อุ่นใจขึ้น

หลังแนวรั้วเป็นที่รกร้าง ซากไม้ซากอิฐและวัสดุก่อสร้างอื่นๆ
เกะกะ บางช่วงมีร่องรอยน้ำขังจากช่วงฤดูฝน หญ้าบางแห่งสูงเป็น
พง อาคารตรงกลางจึงให้ความรู้สึกคล้ายสถูปยักษ์อันเป็นอนุสรณ์
แห่งความพินาศและความตาย

หลังไวกๆของฟูกวิ่งเข้าไปในอาคาร หันซ้ายหันขวา จากนั้น
ก็ผลุบเข้าช่องทางหนึ่ง

ผมตามมาทันเห็นว่าช่องนั้นคือบันไดหนีไฟ ผนังรอบด้าน
ยังเป็นปูนเปล้าปราศการตกแต่ง ถึงตรงนี้พอจะได้ยินเสียงคน
แว่วมาจากที่ไกลๆ – ไกลเกินจะจับความได้กระทั่งว่าเจ้าของเสียง
เป็นผู้ชายหรือผู้หญิง ฟูกคงไต่บันไดตามขึ้นไปเพราะเสียงเหล่านั้น
แอปพลิเคชันเกมก็เหมือนภูเกิลแมป มันระบุได้เพียงแนวราบ แต่
ไม่อาจเจาะจงในภาคตัดตามความสูง

ตึกนี้มีตึ๊งก็ขึ้น เมื่อครุ่มองจากข้างนอกยังรู้สึกว่ามันหัด
หะมีนียดฟ้า อย่างนี้มีตึ๊งวี่ลั่นห้อยเลยเหรอกว่าจะไปถึงเป้าหมาย

นอกจาก...คนพวกนั้นพึงจะแสดงตำแหน่งว่าบุกเข้ามาที่นี่

ได้ไม่นานเหมือนกัน!

สุดกระแสความคิดนั้น ปลายเท้าที่กำลังจะจ๋วนสู่ชั้นถัดไป กลับชะงัก ปลายหางตาพบใครบางคนยืนอยู่กลางความเปลวว่างของชั้นหก

“ฟูก!”

เสียงเรียกแผ่วเบา เกรงคนอื่นได้ยินด้วยส่วนหนึ่ง กับอีกส่วนจากแรงหอบ ลมบนโกรกพัดผ่านตัวอาคารที่ยังไม่มีผนังฝั่งหนึ่งสู่อีกฝั่ง ได้ยินเสียงดังพับๆ

แฟนสาวยังยืนหันหลังให้อย่างเก่า ไม่รู้เพราะไม่ได้ยินหรือบางอย่างในคลองตายึดตรึงเธอไว้ ต่อเมื่อผมขยับเข้าไปอีกไม่ถึงสามก้าว ตำแหน่งที่เปลี่ยนไปทำให้เห็น เบื้องหน้าลูกฟูก – สิ่งที่ทำให้เธอตะลึงค้าง ได้แก่ร่างสองหญิงวัยราวสามสิบกว่า ขนาดร่างใกล้เคียงกัน กำลังนอนทับกันเกือบแนบสนิท ต่างฝ่ายหนึ่งมือสอดเข้ากลางลำตัวกันและกัน มองไม่เห็นหัวของในมือคืออะไร แต่ที่แน่ๆ มันทำให้เลือดสีเข้มของทั้งคู่ไหลเป็นทางบนพื้นตรงเข้าหาฟูกดูจุกๆ

กระทั่งเลือดกำลังจะตะปลายเท้า แฟนสาวจึงรู้สึกตัว เธอโดดเหวี่ยงครั้งเดียวเข้าไปใกล้ศพทั้งสอง เอื้อมแตะไหล่คนที่อยู่ข้างบนเพื่อพลิกให้หงายขึ้น

“บานเข้ากับ...!” คำพูดของผมแห้งหาย

ลูกฟูกต้องเป็นคนต่อให้ “บานเย็น...”

ทั้งคู่เป็นฝาแฝด เฉพาะรายแรกที่ปรากฏชื่อในตารางของฟูก และเราพยายามตามหามานาน ตามไปถึงสระบุรีบ้านเกิด ย้อนสู่โรงงานเย็บผ้าในกรุงเทพฯ ไม่คิดเลยว่าจะได้พบในสภาพนี้ *สภาพที่พี่น้องต่างฆ่ากันเอง!*

แฟนสาวมีสติมากกว่า ดึงโทรศัพท์ตัวเองออกมาจากสเวตเตอร์ แล้วก้มลงไปสแกนคิวอาร์โค้ดจากเครื่องวัดสัญญาณชีพที่อกบานเช้า
อย่างไรก็ตาม แทนข้อความ ‘ยินดีด้วยค่ะ คุณหม่าสำเร็จ’ มันกลับเป็นสัญญาณแหลมดัง **ตึ๊ด!**

“ขอโทษค่ะ เหยื่อถูกสแกนแล้ว ซอริ ยัวร์ ทาร์เก็ต แฮส บีน เคลมด์”

ฟูกดูจะยังไม่เชื่อ พยายามขยับหน้าจอก่อนสแกนใหม่ ทว่า ผลยังไม่เปลี่ยน

กลายเป็นผมที่หลังไหล่ตั้งขึ้นด้วยสัญญาณ

“ฟูก” เรียกทั้งที่เหลียวรอบ ใช้มือสะกิดไหล่เร่งเร้า “ฟูก ไปเถอะ”

“ไม่กี่นาทีที่แล้วชื่อบานเช้ายังอยู่ในตาราง น่าจะเพิ่งตาย ไม่นานนี้นะ”

คนบนกตเรียกตารางของตัวเองขึ้นแสดง ตำแหน่งซึ่งเคย เป็นชื่อชื่อบานเช้าเปลี่ยนไป

ตารางของลูกฟูก

ขวัญยืน	บทมาลัย	ซัช	ณัฐกันต์
พรหมพิริย์	เลียบ	ยูตะ	เมียง
ได้ฟัน	พิศ		นะฮ้อน
ภิศเดช	รุ่งยศ	มิรันตี	คม

ผมกตฟัน ไม่ออกเสียงดัง แต่ลงน้ำหนักเข้ม “เพิ่งถูกฆ่า แสดงว่าคนสแกนน่าจะอยู่ไม่ไกล!”

แทนที่จะรีบลุกหนี แฟนสาวยังไคร่ครวญ “หรือว่าบานเย็นจะอยู่ในเกมเหมือนกัน แล้วสแกนชื่อแปดตัวเอง”

ไม่พูดเปล่า ถึงกับหยิบโทรศัพท์ของชัยพฤกษ์ขึ้นมา คงตั้งใจจะค้นหาชื่อบานเย็นเพื่อตรวจสอบ

ผมกระซอกเสียง “ฟูก ไปเถอะน่า!”

“เอาโทรศัพท์ก่อน”

เจ้าหล่อนยังจะงก คล้าตามศพทั้งคู่ แต่เห็นถนัดว่าของคงไม่เหลืออยู่แล้ว

คราวนี้ผมกระซอกปีกจนเธอถลาลุก กำลังจะตะคอก ‘ไป!’ กลับได้ยินเสียงฝีเท้าดังสะท้อนขึ้นเหนือหัว

ทั้งผมและคนรักเบิกตา *มีคนอยู่ที่นี้จริง ๆ คนที่อาจสแกนบานเย็นกับบานเช้า!*

ด้วยความเข้าใจตรงกัน ผมกับฟูกรีบถลันไปยังบันได ตึกนี้แทบจะมีแต่เสา ผนังเกือบทั้งหมดยังไม่ได้ติดตั้ง จึงแทบไม่มีที่ซ่อนตัว เราไม่รู้ว่ามีผู้ล่าเป็นใคร มีกี่คน หรือแข็งแกร่งขนาดไหน ทางที่ดีควรหนีออกไปให้ไวที่สุด

บันไดไม่มีแม่แตรรวบจับ จะอาศัยช่วยส่งแรงเหวี่ยงขณะหมุนตัวตรงขึ้นพักก็ไม่ได้ ผมอยากระวังเสียงฝีเท้า อย่างน้อยอย่าให้ผู้ล่าติดตามได้ว่าเรากำลังมุ่งไปทางไหน หากถึงอย่างไรสถานการณ์รีบร้อนในตึกสภาพเช่นนี้ เป็นไปได้ยากที่จะเก็บเสียง

เสียงของผู้ล่าเองก็ไล่กวาดลงมารวดเร็ว เร็วด้วยความเร่งมากกว่าเรา โดยเฉพาะเมื่อถึงชั้นสาม ฟูกสะดุดขาตัวเอง ถลาเอนออกไปด้านข้างบันไดไร้ราวกัน

“อ๊วย!” เธอร้องตกใจ ผมตามหลังอยู่รีบคว้าต้นแขนไว้ได้ แต่ระหว่างย้อยุด อะไรวางอย่างก็ลอยผ่านข้างหูผมไปดัง *พิ้ว!* ก่อน

ปักพื้นคอนกรีตแข็งดัง *ปัก!*

ฟูกถูกดึงมาอยู่ในอ้อมกอดผมแล้ว คงได้ยินเสียงนั้นเช่นกัน
สายตาเราทั้งคู่จ้องกันดูของสิ่งนั้นเป็นตาเดียว

ลูกดอก!

ไม่ทันแหงนหาทิศทางที่มันพุ่งมาด้วยซ้ำ อารูชชนิดเดียวกัน
พุ่งตามต่อมา คราวนี้ถากต้นไหล่ผมจนได้เลือด

“โอ๊ย!” ร่างกู่ปะทะจนเอี้ยวตัวตาม แล้วน้ำหนักทั้งของผม
กับฟูกก็ถ่วงให้เราทั้งคู่ลิ่งตกลงมาตามชั้นบันไดจนถึงชานพัก
ยังดีที่แค่ห้าชั้น

ตอนที่ฟูกตัวลูก เสียงหนึ่งดังขึ้นจากหัวบันไดชั้นบน “ไอ้ะไอ้
ไซลีวิต!”

เพศฆมาตของเรานั้นเอง! พวกมันตามมาทันแล้ว เห็นผม
กับคนรักอยู่แค่นี้ไกล ปลายเท้ามันก็ชะลอลงอย่างย่ำใจ

คนแรกที่ปรากฏตัวคือชายเอเชียผิวเหลืองสูงกำยำ สวม
เสื้อกล้าม กางเกงยีน รองเท้าบูต กับแว่นตาเลนส์ปรอทอันใหญ่
ในมือมีเครื่องยิงลูกดอก ดูราวกับตัวละครบ๊าระห์ในภาพยนตร์
ครั้งก้าวลงบันไดมาได้ครึ่งทาง ช่างหลังก็ปรากฏหญิงสาวคอเคเซียน
ผมแดงอีกราย แต่งตัวแนวเดียวกัน ผิดแต่รายหลังมีอกกลม
จนแทบล้นเสื้อกล้าม

“เมแกน” ฟูกกระซิบ ทำทางคงไม่เขยิบริมฝีปากให้ทั้งสอง
เห็นด้วยซ้ำ

ผมเบิกตาเฟิงลำเหนียก *จริงสินะ*

ทั้งสองคือคู่รักชาวญี่ปุ่นกับอเมริกันวัยยี่สิบต้นๆ เดินทาง
มาจากประเทศญี่ปุ่นเพื่อเข้าร่วมประสบการณ์เกมฆมาตกรโดยเฉพาะ
นับเป็นปริศนาที่เรายังไม่แตกต่างว่าตกลงไอ้เกมฉิบหายนี้มีนโยบาย

เก็บความลับยังไป คนในประเทศไม่รู้ แต่คนนอกกลับบินมา
สมัครร่วมจ่ายตาย

ก่อนหน้าที่นี่ผมบาดเจ็บ ฟูกออกตามหาทั้งคู่เพียงลำพัง
บางทีนั้นอาจทำให้เธอจดจำเป้าหมายได้แม่นกว่า

หัวใจผมเต้นแรงขึ้น แล้วเห็งอึกก็ผุดจากหนังศีรษะ ไหลหยด
รอบใบหน้า ทั้งที่อากาศบนตึกนี้มีลมโกรกผ่านรุนแรง

นี่จะเป็นวาระสุดท้ายของเราจริง ๆ ี่ ผมกับฟูกตกเป็นรอง
เกินจะทำแต่มีต่อ หัวใจจะให้ใครโผล่มาช่วยยิ่งยาก ตึกแห่งนี้ถูก
ทิ้งร้างนานมา ไม่มีแม้แต่ยามเฝ้า ได้ยินว่าบุคคลเบื้องหลังชานนี้
พยายามวิ่งเต้นให้ชาวต่างชาติเข้ามาซื้อซื้อพื้นที่ภายใน มีคน
ต่อต้านว่าเป็นการขายชาติ ไม่รู้กระบวนการไปถึงไหนแล้ว

ผมกับฟูกค่อย ๆ กระทบเท้าโดยอัตโนมัติเพื่อหนีชาวต่างชาติ
ทั้งสอง ช้างหลังสุดชานพักไม่มีผนัง เหลือแต่อากาศเปลวว่าง
ตัดลงสู่พื้นที่ชั้นล่างลงไป

“เดี๋ยวแกก็จะได้ไปเจอกับอีสองคนข้างบนนั่น” เมแกนพูด
ด้วยภาษาอังกฤษ เรียกให้แฟนหนุ่มหันไปหัวเราะขัน

จังหวะนั่นเอง มือของผมถูกฟูกคว้าหีบ แรงกระตุกส่ง
ให้หายหลังร่วงตามคนรักสู่พื้นชั้นล่าง มันไม่สูงนักจนทำให้เรา
บาดเจ็บ

“โอ๊ะ!”

เพราะไม่ทันตั้งตัว บันท้ายผมจึงกระแทกพื้นจิ้งใหญ่ เสียสติ
เหล็กเส้นแหลมคมที่กองเกลื่อนพื้น

ฟูกเองพอจะเตรียมตัวทัน เธอร้อง “หนี!” พร้อม ๆ กับ
ที่เราได้ยินเสียง ฟัก! จากข้างบนบันได แฟนสาวลุกวิ่ง ขณะที่ผม
โผล่หลบจากจุดเก่า หันพอดีกับที่ลูกดอกพุ่งกระแทบเหล็กดัง เคี้ยง!

อย่างน้อยเวลาในเกมก็ช่วยให้เราประเบียดเหมือนสัตว์ป่า
ปรายตาเห็นว่าร่างสูงของยูตะโดดตามลงมาแทนที่จะใช้บันได ผม
ก็กระซอกเหล็กเส้นท่อนหนึ่งชูเข้าใส่ ยูตะเบิกตา ร่างที่ลอยกลาง
อากาศไม่อาจขยับหนี

“ยูตะ!” เมแกนร้องจากซานพักด้านบน พร้อมๆ กับที่ร่าง
คนรักเคลื่อนสวมเข้ากับโลหะปลายแหลม ings น้ำหนักทั้งหมดลง
ทับตัวผม ใบหน้าอันก่อปรด้วยตาเหลือกโพล่งลอยเหนือหน้าผม
ไม่ถึงคืบ

ฟูกเองก็เบิกตาก้าง เมแกนเป็นคนแรกที่ได้สติ เจ้าหล่อน
รีบปีนหนีผ่านช่องบันไดอันไร้ราวกันจากบนลงล่าง คงรับรู้่ว่าตัวเอง
ถูกพลิกเกมเสียแล้ว

“ฟูก!” ผมเรียกรั้งเมื่อเห็นแฟนสาวกำลังจะตามลงไป ต่อเมื่อ
เธอดูลังเล จึงรีบบอก “เมแกนไม่ได้อยู่ในตารางของเรา” นั่นละ
เจ้าตัวจึงถอนหายใจแล้วก้าวกลับมาหา

ผมพยายามดึงตัวเองออกจากใต้ร่างยูตะ เหยื่อยังกระตุก
แต่ละครั้งเลือดชั้นคลักไหลซึมออกมาจากบาดแผล

กำลังจะผลัดมันพ้นตัว ไม่ทันมองคนรัก รู้ตัวอีกครั้งก็มี
เสียง *แซ้ก!* ดังขึ้น

กระสุนจากปลายกระบอกรบปืนในมือฟูก ทะยานผ่านท่อเก็บ
เสียง ผ่านอากาศ ทะลุฝั่งกลางกะโหลกหน้าผากยูตะจนมันหงาย
ແหงນ แน่ทั้งที่ยังตาก้าง

“ยู ด็อนต์ โก ยู ดาย ไลค์ ฮิม!” แฟนสาวเหลียวรอบ
ตะโกนคำรามราวกับจะให้ได้ยินถึงคนที่หนีไปถึงชั้นล่าง...หรือไม่
ก็อาจดักข่มเราเปลอ

ทั้งที่รู้อย่างนั้น ผมก็ยังไม่ชอบใจ

คนรักไม่สน หันกลับมาพริกไปยังร่างเหยื่อ “เราจะคอย
ระวังให้ เธอริบสแกน...หมอนี่เป็นของเธอ”

.....

ตารางของซีดชิน

ขวัญยืน	เตชะพิทย์	ปาจรีย์
ชูตะ	เผ่าเทพ	ลูกฟูก
พันธมิตร	รัก	สงคราม

ระหว่างที่ผมบังคับรถพาเรากลับบ้าน ฟูกยังนั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่
สายตาดูจ้องหน้าจอโทรศัพท์ของผมซึ่งแสดงตารางบิงโก ราวกับว่า
มันเป็นภาพน่าชื่นชมนัก

“ดูไปอีกชั่วโมง กากบาทมันก็ไม่ไหลขึ้นมาอีกช่องหรอก”
ว่าพลาง ผมดึงสายตากล้ามายังหน้ารถ

คนข้างๆเตอะปาก ยื่นโทรศัพท์วางคืนตรงช่องใส่ของระหว่าง
เบาะนั่ง “ก็คนมันดีใจ ในที่สุดก็ช่วยเธอได้ช่องหนึ่งแล้ว”

ผมส่ายหน้า “เราอยากให้เธอรีบออกจากเกมบ้านนี้ไว ๆ
มากกว่า”

ลูกฟูกเอื้อมมือมาวางบนแขนผม ลูบเบาๆ ผมลัมผัสถึงความ
ความรู้สึกบางอย่างจึงเหลียวหาอีกครั้ง ต่อเมื่อตาสบตา เห็น
แค่ดวงตาเศร้าและแฝงเงาบางอย่าง ไม่ทันอ่านออก เจ้าของแววตา
ก็กะพริบและเบือนหนีไปทางหน้ารถ

“ตารางเราเกือบจะครบแถวแล้ว เหลือแค่...จะอ่อน” เสียง

ตอนท้ายคล้ายครุ่นคิด ทั้งที่พูกน่าจะจำแนมจนไม่ต้องคิด

“จริงสิ” ผมนึกขึ้นได้ “เหลือแต่จะอ่อน ทำไม่ไม่ตามดูตำแหน่งจะอ่อน ไปดูคนอื่นทำไม หรือว่ายายแก่นั่นอยู่แถวนี้”

ปัจจุบันเกมเปิดให้ผู้เล่นใช้สิทธิพิเศษสำรวจตำแหน่งของเป้าหมายได้ที่ละราย จดใจใครก็ต้องค้นไปที่ละคน ยังไม่อาจตรวจตามพื้นที่ได้ว่าในละแวกใด ๆ มีผู้เล่นชื่ออะไรอยู่แถวนั้นบ้าง และไม่อาจล็อกชื่อเป้าหมายที่เราสนใจเป็นพิเศษ เพื่อให้แอปพลิเคชันแจ้งเตือน กรณีที่เจ้าตัวผ่านมาใกล้สถานที่ที่เราอยู่ ทั้งที่วิธีเหล่านี้จะช่วยสนับสนุนการเล่นเกมที่ให้ง่ายและสะดวกขึ้นมาก

คนถูกถามไม่ได้ตอบ กลับปรารภที่ยังหันมองนอกหน้าต่าง “มะเดื่อแถวนี้ถูกกว่าที่ตลาดอีกเฮะ”

“นี่!” ผมเสียงดังขึ้นเพราะไม่ชอบถูกเมิน คนเมินจึงหันกลับมาพร้อมเลิกคิ้วจวน

กำลังจะอ้าปากตำหนิ อย่างไรก็ดี แม้ตอนนี้สีหน้าสีตาของพูกจะคืนสู่สภาพพูกคนเก่า - คนที่คบกันมายาวนานเกือบสองปี คิ้วบาง ๆ เลิกขึ้นพร้อมทำตาใส แต่อะไรบางอย่างกลับกระตุกใจ กระตุ้นเตือนว่า *นี่ไม่ใช่เธอ!*

ยังมีพูกอีกคน...คนที่ผมไม่รู้จัก ซ่อนซ่อนตัวตนอยู่ในตัวพูก ถ้าไม่ได้มีมาแต่แรก อย่างน้อยก็เริ่มเพาะเชื้อแตกเติบโตตั้งแต่เริ่มเกมอัปรีย์

กลายเป็นผมที่หันหนี แลบลิ้นเลียปาก กลืนน้ำลายตอบ อ้อมแอ้ม “ถามว่าตอนอยู่ที่ตลาด เห็นจะอ่อนอยู่แถวไหนหรือ”

“อ้อ” เสียงเบ๊วอีกแล้ว “ก็ไม่เห็นจะอ่อนอยู่แถวนั้นนะสิ ลองกตดูคนอื่น เลยได้เจอบานเช้า”

“แล้วก็ดันทะเล่อทะล่าออกไปอย่างนั้น ทีหลังอย่าทำ”

“เราไม่เป็นไรหรอกน่า วันนี้ก็ได้ซื้อหนึ่งมาให้เธอไง”

โดยไม่ได้ตกลงกันเป็นถ้อยคำ ผมกับฟูกเห็นพ้องอย่างลึกลับว่าควรใช้ ‘ชื่อ’ แทนคำว่า ‘ชีวิต’ หรือ ‘ศพ’ ราวกับการเลี่ยนนั้นจะช่วยให้มือของเราสะอาดจากเลือดเนื้อชิ้นได้อีกนิด

“จะว่าไปก็แปลก” ผมคำนึง “ทำไมบานเข้าบานเย็นถึงขึ้นไปบนตึกนั้น แถมยัง...ฆ่ากันเอง”

คู่สนทนาทบทวนความเป็นไปได้เช่นกัน “จำได้ว่าตารางสองคนนั้นเหลือช่องวิกฤตเดียว แล้วในช่องก็เป็นชื่อเดียวกัน”

“ใคร”

“จะอ่อน” ตอบส่งๆ แล้วเจ้าตัวก็หันออกไปนอกหน้าต่างอีก “รู้งี้ไม่น่าซื้อมะเดื่อที่ตลาดเลย แพง”

ผมไม่ได้สนใจเรื่องไร้สาระที่ฟูกวกไปบนตึก ทั้งที่หากเป็นปกติคงตำหนิเธอน่าว่าคาญ

ใจยังจดอยู่กับเรื่องแฝดคู่ นั้น มองเห็นวันที่ออกตามล่าบานเช้า แล้วพบข้อมูลตรงกันจากหลายแหล่ง เรื่องความรักและสนิทสนมกันระหว่างแฝดทั้งคู่

บานเข้าบานเย็นเป็นพี่น้อง เป็นที่พึ่ง และเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวเมื่อครั้งย้ายจากสระบุรีเข้ามาทำงานที่กรุงเทพฯ แม่เมื่อโรงงานเย็บผ้าแห่งแรกเลิกกิจการ ข้อมูลขาดช่วงแค่ตรงนั้น แต่ผมไม่สงสัยเลยหากจะพบว่าทั้งคู่ยังเดินทางด้วยกันต่อไป

สิ่งที่ไม่ทันคิด คือนอกจากบานเช้า แฝดสาวอีกรายก็เข้ามาในเกมด้วย

หลังจากได้โทรศัพท์ของชัยฤกษ์มา ผมกับฟูกลองใช้สิทธิพิเศษติดตามข้อมูลและตำแหน่งปัจจุบันของบานเช้า เราอัศจรรย์ใจเมื่อพบว่าเจ้าหล่อนวนเวียนอยู่ในเดอะเทเบิลคาเฟ่ของพีปา แต่

เพราะบานเช้าไม่ใช่ช่องวิกฤต ความสนใจจึงยุติเพียงเท่านั้น ไม่ได้ตามสืบต่อว่าเจ้าหลอนเข้าไปทำอะไรที่นั่น ไม่ทันตั้งคำถามถึงแฝดอีกคนด้วยซ้ำ ว่าเข้ามาอยู่ในเกมด้วยหรือไม่ และย้งวนเวียนใกล้ ๆ บานเช้ารีเปล่า

ตอนนี้ ปริศนาว่าทำไมทั้งคู่จึงขึ้นไปอยู่บนตึกร้างนั้น ยังไม่ถ่วงหนักในใจเท่ากับคำตอบของอีกคำถาม

ทำไมทั้งสองจึงประหัตประหารกัน

ในเมื่อถูกัญแจสู่ทางรอดเหลือเพียงดอกเดียว ท้ายสุด มันอาจกดดันให้ต่างฝ่ายต้องทำเพื่อตัวเอง

รู้สึกคอแห้งผืด จากหนักหน่วงก็กลายเป็นวูบไหวงเปลบปลาบในใจ เมื่อนึกไปถึงตารางตัวเอง

ทำเหมือนไม่คิดมาก แต่แน่ละ ผมไม่ลืม มันใจว่าพูกก็ด้วยเราต่างมีเลี่ยนกลัดใจ ในเมื่อตารางของผม ชื่อหนึ่งในนั้นคือชื่อเธอ

การได้กายตะเป็นช่องแรก ยกระดับให้พูกเป็นช่องวิกฤตของผม ต่อให้แค่หนึ่งในสี่ และต่อให้เรายังมีสิทธิ์ชวนผู้เล่นใหม่เข้ามาเพื่อกาช่องนั้นแทนได้ แต่ใครจะรู้ ในที่สุดเกมนรกจะนำเราไปสู่จุดใด!

“ตรวจไม่ได้ว่าใครสแกน” เสียงพูกดังขึ้น เรียกสติผมคืนมา ผมขานรับด้วยความงงงวย เมื่อกี้เธอพูดอะไรก่อนหน้ารีเปล่า “หืม”

“ไม่มีสิทธิ์พิเศษให้ตรวจดู ว่าใครเป็นคนสแกนผู้เล่นที่ถูกฆ่าเลยไม่รู้ว่ามีใครสแกนบานเช้าบานเย็นไป”

ผมพยักหน้า “ไอ้เกมนี้ก็ประสาท เหมือนที่มันให้ตรวจว่าใครอยู่ที่ไหนได้ แต่ไม่มีให้ตรวจว่าในพื้นที่ไหนมีใครอยู่บ้างเหมือนชอบให้นั่งส่องทีละคนแล้วปะติดปะต่อข้อมูลเอง”

“จริงด้วย” เสียงคู่สนทนาคล้ายพูดกับตัวเองมากกว่า

ฟูกยังสาละวนอยู่กับโทรศัพท์ของชัยพฤกษ์ รวมถึงของบ้านเช่าบ้านเย็นที่เราเพิ่งเก็บมาได้จากศพยูตะ สองเครื่องหลังนี้เรากลับขึ้นไปจับปลายนิ้วของแต่ละศพสแกนเข้าเครื่องแล้วตั้งปลดรหัสไว้ก่อนหยิบกลับมา ฟูกบ่นเสียดายที่โทรศัพท์ของยูตะไม่ได้เก็บอยู่กับตัวมัน บางทีเพราะพกเยอะเครื่องจึงส่งให้เมแกนเก็บให้เครื่องของหนุ่มต่างชาติรายนี้เปิดใช้สิทธิพิเศษเยอะกว่า

แฟนสาวตกลงใจว่าจะถือเครื่องของคู่แฝด เพราะของชัยพฤกษ์เปิดดูได้มากกว่า เหมาะกับผมซึ่งฉลาดกว่า ผมคิดว่าคนรักแค่พยายามเอาใจ เพราะถึงอย่างไร เวลาอยู่ด้วยกันเช่นนี้เธอก็ชอบจะยิ้มทั้งหมดไปดูเองอยู่ดี

ตอนนี้คงไม่เจออะไรน่าสนใจ คนดูจึงนั่งเงียบ ไม่ปรึปร่าอีก รู้สึกคล้ายบรรยายภาคในห้องโดยสารหนักอึ้งขึ้นมา ผมจึงชวนคุย “ไม่น่าใช่ยูตะ เมแกนรีเปล่า”

“เมแกนทำไม่” คนข้างๆถามเหมือนใจลอย ทั้งที่ปลายนิ้วยังจิ้มหน้าจอไม่หยุด

เสียงผมขุ่นขึ้นตามความเคยชิน “ก็บ้านเช่าบ้านเย็นไม่ได้อยู่ในตารางยูตะ แต่อาจจะอยู่ในตารางเมแกนก็ได้ พวกมันคงมาช่วยกันเล่า”

ยูตะอยู่ในตารางผมกับฟูก ผมจึงได้ตรวจสอบข้อมูลของหมอนี้บ้าง ถึงกระนั้นก็ไม่ละเอียดพอจะเผื่อแผ่ไปยังเมแกนที่อยู่ด้วยกันกับมัน

“มะ...ไม่” ฟูกตอบ เสียงเลื่อนลอยกลับมีน้ำหนักขึ้นในประโยคถัดมา “ไม่มีชื่อสองคนนั้นในตารางเมแกน”

คำตอบนั้นทำให้ผมเป็นฝ่ายเสียวสันหลังขึ้นมา

ไม่ใช่ยูตะ ไม่ใช่เมแกน แถมไม่นานก่อนที่เราจะเข้าตึก ฟูกบอกว่าบานเข้ายังมีชีวิต และระหว่างที่เราได้บันไดขึ้นไปชั้นแล้ว ชั้นเล่า ก็ไร้เงาของใครเดินทางสวนลงมา...

นั่นย่อมหมาความว่า ตลอดเวลาที่เราสองคนกับพวกยูตะเมแกนสลัดกันไล่ล่า ยังมีใคร...อย่างน้อยก็หนึ่งคน...แอบซ่อนตัวอยู่ที่นั่น มันคงจับตามองเราทั้งสี่ รอจนกระทั่งมีผู้ชนะ มีผู้แพ้ และทุกคนล้มหาย จึงค่อยออกจากที่ซ่อนแล้วลอบเร้นกลับไปอย่างเงียบเชียบ

ไม่ยากนึกเลย ถ้าเพียงแต่ชื่อผมหรือฟูกปรากฏอยู่ในตารางของมัน หรือหากมันเป็นพวกโรคจิตกระหายเลือด ล่าเพื่อความสนุกเหมือนไอ้เตชะพิทย์ เราสองคนคงไม่รอดกลับมาง่าย ๆ แบบนี้

“เอ๊ะ” เสียงฟูกร้องอีก

“อะไร”

“ชื่อใหม่ในตารางเรานะ...”

“ดุสิต?”

ตารางของลูกฟูก

ขวัญยืน	บทมาลย์	ซัช	ณัฐกันต์
พรหมพิริย์	เลียบ	ดุสิต	เมียง
ได้ฟูก	หรี		จะอ่อน
ภิศเดช	รุ่งยศ	มิรันตี	คม

ฟูกลองกดดูข้อมูลเจ้าตัว พบว่าเป็นหนุ่มหน้าดี ผิวเข้มอายุไม่เกินสามสิบ

ฟูกผงกศีรษะ “ตำแหน่งปัจจุบันของคนที่อยู่ที่เดอะเทเบิล คาเฟ่เหมือนกัน”

เหมือนกับบ้านเช่า และอาจจะบานเย็นด้วย...

นึกถึงสถานดังกล่าว ครั้งสุดท้ายที่ไปเยือน นอกจากเหตุการณ์เกี่ยวกับฟูก สิ่งที่น่าจดจำเป็นรอยในใจ ได้แก่ภาพขณะลูกค้า โต๊ะต่างๆ กระจุกกระจิกดินซังกอบบนพื้น มีพนักงานในร้านกรูกัน ออกมาชูโทรศัพท์สแกนเครื่องวัดสัญญาณชีพที่อกเหยื่อ แล้วทิ้งร้านก็ระงมไปด้วยเสียงขาน

ดี๊ด! ‘ยินดีด้วยค่ะ คุณฆ่าสำเร็จ คอนเกรตทูลเลขัน ยัวร์ ทาร์เก็ต วอส เทอร์มินเต็ด!’

ดี๊ด! ‘ยินดีด้วยค่ะ คุณฆ่าสำเร็จ-!’

ตอนนั้น เพราะความมุ่งมุ่นบักใจทั้งหมดพุ่งไปที่ฟูก ภาพดังกล่าวจึงแทบไม่ถูกพุดถึงอีกเลย

หรือว่า...

.....